

När Maria Ågren var 33 år kände hon sig redo för att bilda familj och skaffa barn. Men en dag upptäckte hon en liten knöl i bröstet som skulle komma att förändra allt.

– Det kändes som en ärta. Jag kontaktade vården direkt för att få komma på mammografi och bli undersökt med ultraljud, berättar Maria Ågren, idag 39 år. Eftersom hon var så ung trodde ingen att det skulle vara bröstcancer.

– Men jag var övertygad. Jag hade läst på om bröstcancer och var helt säker på min sak.

Läkarna sa att det mest troligt var en godartad knöl och att hon inte ens behövde operera bort den. Någon trippeldiagnostik gjordes aldrig.

Maria arbetar som kustbevakare i Örnsköldsvik och när hon var nere i Stockholm på en räddningsdykarutbildning försökte hon få komma till en mottagning och göra en ny undersökning där. Men eftersom hon inte hade någon remiss gick det inte. Maria gav inte upp.

– Jag ville verkligen ta bort knölen. Jag skrev fyra brev till vårdenheten hemma i Örnsköldsvik. Jag har lärt mig att det är bra att skriva brev, för då läggs informationen in i journalen. Till slut sa jag till dem att antingen får de operera bort knölen eller lägga in mig på psyket!

Förra året blev Maria gravid. En liten flicka föddes i våras. Elina.

- Jag svämmar över av kärlek varenda dag! säger Maria.

Från att knölen upptäcktes med mammografi och ultraljud tog det ett helt år innan de tog bort den. Det var en vårdag 2005. Knölen var nu en centimeter stor i diameter och området som skulle tas bort var stort som en femkrona.

– Jag fick plötsligt dåligt samvete när jag såg vilket stort pådrag det var i samband med min operation. Tänk om de hade rätt? Tänk om det inte var bröstcancer och jag hade ställt till med den här operationen i onödan?

Hon fortsätter:

– Jag hade en manlig läkare. Han berättade att han hade jobbat 20 år i USA och känt på tusentals bröst. Jag skulle inte oroa mig.

Två veckor efter operationen fick hon komma tillbaka till läkaren för att ta bort stygnen.

– Då sitter den här världsvane läkaren med ryggen vänd mot mig och säger ”Jo, vi har ju ett problem. Det var bröstcancer”.

Beskedet blev så klart en chock.

– Jag minns att jag tänkte ”jaha, ska man inte få bli gammal?”. Jag kände mig sviken av min kropp. Jag hade alltid motionerat och ätit bra. Aldrig rökt.

Maria berättar att hon grät mycket.

– Jag tror att man måste våga gråta! Styrka är ju inte att hålla tillbaka tårar utan att släppa fram dem.

Hon hade ett stort stöd, framför allt från sin mamma och sina vänner.

– När jag hade fått beskedet skickade två nära tjejkompisar en bukett rosor med ett kort där det bara stod ”Jävla skit”. Det var klockrent!

Maria fick komma till en kurator som precis hade gått en kurs om sentinel node-teknik. Hon tyckte att Maria skulle få behandling på Norrlands universitetssjukhus i Umeå. Och så blev det. Där fick hon träffa en mycket duktig läkare.

– Han är fantastisk! Och han var kaxig på rätt sätt och läste av mig bra. Jag grät mycket och hade ångest. Men han fick i alla fall upp mitt humör med sin dråpliga humor. Jag berättade att jag var singel, men att jag alltid velat ha barn. Jag hade läst på mycket om de olika hormonbehandlingarna och var orolig att det skulle påverka mina chanser att få barn. Då sa han ”Du ska inte gå på hormonbehandling – du ska gå på Statt”, berättar Maria och skrattar. På patienthotellet i Umeå träffade hon andra cancerpatienter.

– Ett tag kände jag att de var de enda jag kunde umgås med, att de var de enda som förstod mig. Man får ju en viss humor.

Maria berättar om hur hon ibland tyckte det var jobbigt när någon utomstående sa ”Klart att det går bra”.

– Jag tyckte inte att de visste vad de pratade om. Jag kände att om min kropp hade pajat en gång så kunde det ju hända igen. De första tre månaderna efter behandlingen var fruktansvärt jobbiga. Jag trodde hela tiden att jag hittade nya knölar. Och genom behandlingen så har man folk runtomkring sig hela tiden. När man sedan är klar så är man plötsligt helt själv. Men man behöver ju stöd efteråt också.

Hon fortsätter:

– Jag hade en kompis som sa till mig att vi skulle träna. Han frågade inte så mycket, utan drog bara med mig ut. Det är skönt att göra saker och aktivera sig fysiskt. Cykla. Simma. Promenera. Det är bra för huvudet också.

Maria berättar hur hon upplevde att bröstcancern förändrade henne som person. Hon lever mer för dagen nu och skjuter inte upp saker.

– Om jag fick en garanti att jag skulle leva tills jag var 85 år, då skulle bröstcancern vara det bästa som hänt mig. Men inte om jag dör vid 42. Då är det ju det värsta som hänt mig.

Hon förklarar också att hon ser annorlunda på växter och djur.

– Jag är fascinerad av liv! När jag var sjuk hade jag en kaktus som sköt skott. Jag tyckte det var otäckt, det påminde mig om en cancertumör.

Maria berättar att hon alltid velat ha barn. Men efter att hon fick bröstcancer var hon bara tacksam över att vara vid liv och kände att det är ok om hon inte får barn. Hon tror att om hon däremot inte hade fått bröstcancer och inte hade fått barn, så hade hon varit förkrossad.

Förra året blev hon gravid. En liten flicka föddes i våras. Elina. Både Elina och Marias mamma Mary-Ann är med vid intervjun. Det fullkomligt strålar om Maria. Ibland får hon ta en paus för att amma. Hon tittar på Elina och utbrister med ett stort leende:

– Jag älskar henne! Jag svämmas över av kärlek varenda dag!

Text och bild: Elisabeth Andersson